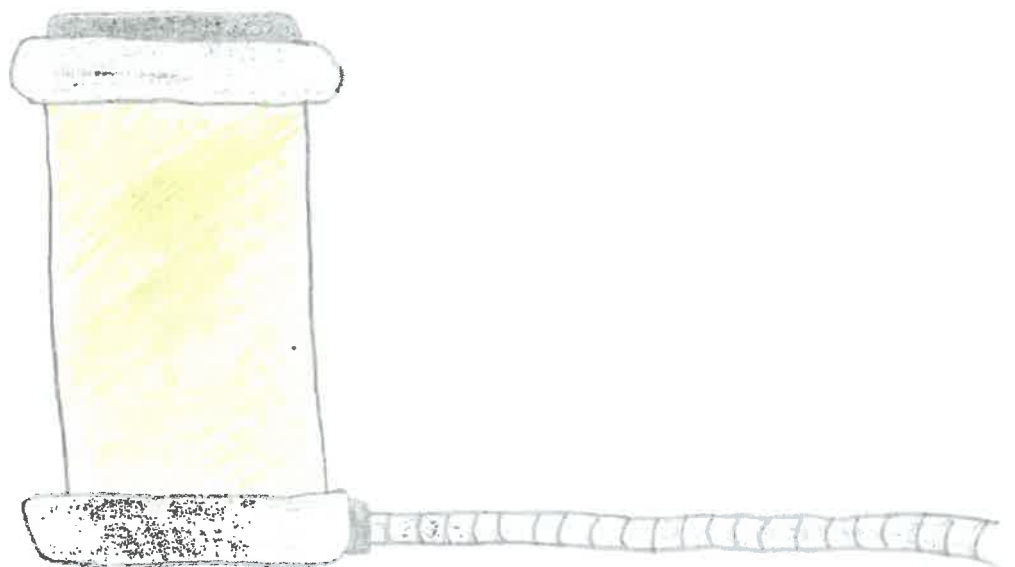

No ano 5000 da era futurista, unha nave espacial despegou ao espazo para buscar nova vida intelixente. A tripulación viaxou durante moitos anos ata chegar ao planeta Puchi Pu.

Pola sobreexplotación dos recursos do planeta Terra, os seres vivos trasladáronse ao mundo dos Puchis, antes de que a humanidade entrase en caos. Os humanos fixéronse amigos dos habitantes de Puchi Pu, e compartiron culturas e tecnoloxías.

Antes do 5024, todos vivían en equilibrio, tanto os seres da Terra como os Puchis. Pero un científico tivo a idea de fusionar distintas especies de pavos reais e combinalas cos gazafellos. Antes de empezar a montar a máquina do seu experimento, quixo darlle nome a súa creación, e chamounos pabigazos. A hora de facer o experimento, unha peza da máquina descolocouse e o invento non saíu como el desexaba. O resultado era irremediábel, entón o científico convenceu a toda a cidade de botalos ao bosque, só por ser distintos e diferentes a eles.

Na cidade de Porkins vive unha nena chamada Aida. Ela e a filla dunha familia moi rica, os Camberdrich. Todos dicen que é moi afortunada, pero ela non cre o mesmo. Sempre ten que destacar para que os seus pais préstalle atención.

Un día Aida estaba a camiñar polo bosque para despexar a súa mente, e de supeto unha extraña

figura saíu do medio dun arbusto, e díxolle:

- Ola humana! Eu son Pabita, e ti?

Aida quedou perplexa.

- Que tes rapaza comeche a lingua o rato.

- Ti... ti que es?

- Eu son unha pabigaza.

Como Aida non contestalle volveu a preguntar:

- Rapaza! Como te chamas?

- Eu chámome Aida. Pero... que son os pabigazos?

- Os pabigazos son seres máxicos.

- Queres ser a miña amiga? - preguntoulle Aida.

- Claro! Pero ti eres boa ou mala?

- Eu... creo que son boa.

- Onde vives? - preguntoulle Pabita.

- Vivo na cidade de Porkins, cos meus pais. E ti?

- Vivo aquí!

- Cos teus pais?

Pero Pabita non contestoulle e saíu correndo.

Aida volveu a súa casa preguntándose por que non responderalle, e non puido durmir coa intriga desa pregunta.

Ao día seguinte, na escola contoulles aos seus amigos o que encontrara no bosque.

- Aida, estás mentindo!

- Non, é verdade Izan!

- Entoñ móstranolo despois do cole.

- Vale!

Cando o cole rematou colleron as bicicletas e dirixéronse ao bosque. Chegaron e encontraron unha aldea de pabigazos, pero estaba baleira. Como era todo moi extraño volveron a súa casa, pero no camiño Elaia avistou unha furgoneta levándose aos pabigazos. Seguirona ata chegar ao laboratorio de Perkins.

- Creo que van a experimentar con eles.- dixo Elaia.

- É o mais probable.

- Pero experimentos malos ou bos?

- Seguramente malos.

Despois de ver iso foronse directamente a súa casa da árbore para planear o seu rescate.

Logo de planealo preparáronse para liberalos. Foron á biblioteca a coller os planos do laboratorio e falaron para saber quen ía a que sitio.

Encontraron unha entrada polos condutos de ventilación. Como era moi estreito decidiron que entraría Elaia, porque era a máis pequena. Elaia arrastrouse polos condutos ata chegar a porta, abriuna por dentro e os demais entraron.

- A partir de aquí dividímonos en dous grupos.

Os chicas dirixíronse a sala de cámaras para que os gardas non pillasen as chicas.

Mentres as chicas baixaron un piso para ir a sala de máquinas.

Cando chegaron xunto as máquinas encontraron a:

- Aida! Ese é o teu pai!

- Oh! Papá que fas!

- Fillá? Estou rematando o que empecei no 502A.

- Imsos levárnolos de aquí, non che pertencen!

- Iso non é verdade! Eu creemos!

- Ti so os fusionaste, eles xa existían!

Mentres Aida discutía co seu pai Elaia liberaba aos pabigazos.

- Agora non tes escapatoria pai, estes rodeado de pabigazos.

- Que? Como?

- Mentres falabamos Elaia liberounos.

- Vale, réndome.

Os nenos salvaron aos pabigazos, encerraron ao pai de Aida e por fin viviron todas en paz.

Fin!

NOVA PORKINS